

Тутакси са представи обвиняемыйтъ. Видѣтъ му ако и да не заключаваше нито гордость нито надутость, но имаше едно неизразимо великолѣпіе, и една евангелска кротость са изобразяваше на измѣненото му въ затвора лице. На челото му бѣ исписана сладостната и дѣятелна серъзность на истинскый евангелскый пастырѣ. Като го гледашъ да престѣпва посрѣдь залата свободно и въ простотата на невинността и на силата, и да впива на великыя инквизиторѣ погледъ срѣщо който послѣднійтъ навеждаше очи, усумнилъ бы са чловѣкъ кой отъ двамата бѣше съдникъ, Петръ Арбуезъ ли или Жуанъ д'Авила, ако послѣднійтъ не бы отишълъ съ смиренна покорность да сѣдне на стола на подсѣдимыгъ. Тамъ чакаше той да го съдѣтъ. Но Петръ Арбуезъ като презираше пріетыгъ формалности, безъ да попыта за името и за възрастьта му, безъ да пристѣпи по съдническыя редъ, както трѣбаше да стори, извика му изкъсо: «станѣте.» Но като са досѣти че грубыйтъ този начинъ не бѣ съобразенъ съ длъжностыгъ на инквизитора, повтори съ престорена кротость:

— Станѣте, брате мой и отговорѣте ми.

Жуанъ д'Авила станж на крака. Сърцата на сичкыгъ тупахъ, и приказскы съ низкъкъ гласъ са размѣнявахъ между народа, ако и въ присѣтствіето на инквизиторыгъ. Всеобщо мърморане показваше съчувствіето на народа.

— Брате мой, наченъ Арбуезъ, ревността ви къмъ Божіята служба, неможе да ви направи да забравимъ че ста единъ отъ неговыгъ представители и че носите одеждате на левитыгъ. Но заради туй и вашата отговорность е поголѣма, и неможемъ да търпимъ въ васъ ни наймалкото нѣщо което клонн да отдалечи другыгъ отъ точното пазене на свещеныгъ правила, които съ уставыгъ на Църквата.

— Уставыгъ на Християнската Църква е Евангеліето, отговори просто Жуанъ д'Авила.